

ADVENDIAJA IV PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine 2Sa7 ,1-5. 8b-13a. 14a.16)

Lugemine teisest Saamueli raamatust:

Kord, kui kuningas Taavet istus oma kojas ja Issand oli andnud talle rahu kõigist tema ümberkaudsetest vaenlastest, ütles kuningas prohvet Naatanile: “Vaata ometi, mina elan seedripuust kojas, aga Jumala laegas asub telgiriide all.” Ja Naatan ütles talle: “Mine ja tee teoks kõik, mis on sul mõttes, sest Jumal on sinuga.”

Aga selsamal ööl sündis, et Naatanile tuli Issandalt sõna: “Mine ja ütle mu sulasele Taavetile: Kas sina tahad ehitada mulle koja, et ma seal elaksin? Ma olen sind kutsunud karjamaalt lammaste keskelt, et sa oleksid valitsejaks mu rahva, Iisraeli, üle. Ma olen olnud sinuga kõikjal, kus sa oled käinud, ning olen hävitanud sinu eest kõik sinu vaenlased ja teinud sinu nime suureks maa peal. Ma olen määranud koha oma rahvale Iisraelile, et ta võiks seal ajada oma juuri ega peaks enam hirmu all elama, ning et halvad inimesed ei rõhuks neid nii nagu varem – siis, kui ma seadsin kohtumõistjad Iisraeli rahvale – ja mina annan sulle rahu kõigist su vaenlastest. Ja Issand kuulutab sulle, et tema laseb kesta su järeltuleval põlvel. Kui sinu päevad täis saavad ja sa puhkad oma vanemate juures, siis lasen ma tõusta sinu järglasel, kes on sinust alguse saanud, ja ma kinnitan tema kuningriigi. Tema ehitab mu nimele koja ja mina kinnitan tema aujärje igaveseks ajaks. Mina olen tema isa ja tema on minu poeg. Ja sinu sugu ja su kuningriik püsivad minu ees igavesti.”
See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps89 ,2-3.4-5.16-17.27-29 R: 2a)

R: Issanda heldusest ma laulan igavesti.

Issanda heldusest ma laulan igavesti,
põlvest põlve kuulutan valjul häälel sinu ustavust.

Ma tunnistan: sinu heldus kestab igavesti,
sinu ustavus püsib taevas kindlalt.

R:

Ma tegin lepingu oma äravalituga,
töötasin Taavetile, oma sulasele:
mina lasen sinu kojalt igavesti seista,
hoian sinu aujärge põlvest põlve.

R:

Tema hüüab mulle: “Sina oled mu Isa,
mu Jumal ja mu pääsemise kalju!”
Oma heldust ma ei keela talle igavesti,
minu leping temaga jääb kindlaks igaveseks.

R:

(Teine lugemine Ro16 ,25-27)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast roomlastele:

Vennad: Temale, kes ta võib teile kinnitada Jeesuse Kristuse evangeeliumi ja minu kuulutuse kohaselt nagu ilmutatud saladust, mis oli teadmata muistetest aegadest, olgu au igavesti! Nüüd on see saladus avalikuks saanud, ja prohvetite kirjade läbi igavese Jumala käsu järgi kõikidele rahvastele teada antud, et nemad saaksid usule kuulekaks. Jumalale, kes ainsana on tark, olgu Jeesuse Kristuse läbi au igavesti. Aamen.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Lk 1,38)

Halleluuja. Vaata, ma olen Issanda teenija,
sündigu mulle nii, nagu sa ütled. Halleluuja.

(Evangeelium Lk1 ,26-38)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Sel ajal läkitas Jumal ingel Gaabrieli Galilea linna, mille nimi oli Naatsaret, neitsi juurde, kes oli kihlatud Joosepi nimelise mehega. Ja selle neitsi nimi oli Maarja. Gaabriel tuli tema juurde ning ütles: “Ole tervitatud, Maarja, täis armu, Issand on sinuga.” Aga tema oli segaduses nende sõnade pärast ja mõtles oma südames, mida see teretus peaks tähendama.

Kuid ingel ütles talle: “Ära karda, Maarja, sest sina oled armu leidnud Jumala juures. Ja vaata, sa jääd last ootama ja tood poja ilmale ning paned talle nimeks Jeesus. Tema saab suur olema ja teda peab hüütama Kõigekõrgema Pojaks. Issand annab temale ta isa Taaveti aujärje ja tema valitseb kuningana Jaakobi soo üle igavesti, ning tema valitsusele ei tule lõppu.”

Aga Maarja ütles inglile: “Kuidas see saab sündima, kui ma mehest ei tea?” Kuid ingel vastas talle: “Püha Vaim tuleb sinu üle ja Kõigekõrgema vägi varjab sind, seepärast hüütaksegi seda püha

inimest, kes sinust sünnib, Jumala Pojaks. Ja vaata, sinu sugulane Eliisabet ootab oma raugapõlves last juba kuuendat kuud, ja see on tema, keda arvati olevat viljatu. Sest Jumala käes pole miski võimatu.” Aga Maarja ütles: “Vaata, mina olen Issanda teenija, sündigu mulle nii nagu sa ütled.” Ja ingel läks ära tema juurest.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, elas kord ühes külas üks jutlustaja, kes arvas tundvat viimsepäeva lähedust, ning suutis selle tundmusega nakatada ka teisi külaelanikke. Viimnepäev pidi saabuma varsti, kuid enne seda pidi ilmuma hirmus hingehukataja – nii kuulutas jutlustaja.

Ühel päeval märkaski rahvas kohutavat koletist teed mööda külale lähenemas – suur must ümmargune suu pärani ammuli. Külas puhkes paanika, keegi kukkus katuselt alla ja murdis jala, teine hüppas jõkke ja oleks peaaegu uppunud... kuni üks mees tundis lõpuks lähenevas koletises ära naaberküla aamissepa, kes tuli, suur tünn õlal, tellitud tööd ära tooma.

Nojah, armsad õed ja vennad, ka meie ootame Jeesuse taastulemist – aga nii suure andumusega, nagu selle küla elanikud, vist siiski ei tasuks oodata. Kergeusklikkus on samuti patt, ja seda tuleb tunnistada.

Mina tunnistan Jumalale....

Jutus

Armsad õed ja vennad, kui me hommikul uudisteportaali või ajalehe lahti lööme, leiame sealt halbu uudiseid palju rohkem kui häid. Meelt see küll rõõmsaks ei tee, kuid mingitpidi on see siiski loogiline – mured ja ohud tuleb teadvustada, probleemidele lahendusi otsida, vead parandada... ja paratamatustega lihtsalt leppida.

Halvad uudised on nagu raamid, mille sees kulgeb meie elu positiivne osa. Head uudised ei ole selles mõttes elutähtsad – pealegi, kui probleemidele on võimaluse piires lahendus leitud ja end ohtude vastu kindlustatud, siis on seegi midagi positiivset. Halvad uudised on seega mingitpidi ka head uudised, sest need tuletavad meile meelde, et saatuse ees ei ole meie vabadus piiramatut. Kellegi käest ei küsita, kas ta tahab põdeda ohtlikku haigust või et auto talle kõnniteel otsa sõidab. Me elame juba selle teadmisega, et õnnetus võib juhtuda igal ajal igaühele.

Niisamuti ei tähenda hea uudis alati midagi head, millest saab osa vahetult ja otsekohe. Sõna “evangeelium” tähendab tõlgituna “hea uudis”. Kuid hea on selles uudises küll ennekõike väljavaade tulevikuks. Olevikus tähendab see pigem rasket tööd – tööd oma tunnete ja mõistusega, vaevanägemist oma iseloomu kujundamisega. Elamist evangeeliumi järgi võib võrrelda mägironimisega, kus ülespoole minek nõuab palju vaeva ja oskusi ning mäenõlvalt kukkudes võib end raskelt vigastada. Evangeelium on ennekõike ülesanne, mille lahendamise eest tasutakse alles pärast – siis, kui me oleme täitnud meile ilmutatud töötuste tingimused.

Nii võime endale üsna hästi ette kujutada, mida tundis Maarja, kui talle ingel ilmus. Rõõmu tundmise asemel haarasid teda hirm ja kahtlused. Maarja vastus inglile on ettevaatlik, esitatud küsimuse vormis: “Kuidas saab see sündida...?”, ja lõpuks ütleb Maarja vaid seda, mille eest suudab vastutada: “Vaata, ma olen Issanda teenija, mulle sündigu nii, nagu sa ütled.”

Kuid ka suured sündmused mööduvad, kaovad kiiresti minevikku, et nende üle saaks järele mõelda ja et järgnevad sündmused asetaksid nad õigesse valgusse. Sellepärast, kui Maarja jõudis Eliisabeti juurde ja nägi, et vähemalt see vastas tõele, mida ingel oli tema sugulase kohta öelnud, suutis ta alles siis rõõmu tunda ning kiita Jumalat.

Kui laps oli sündinud ja targad hommikumaalt teda kummardamas käinud ning põgenemine Egiptusse õnnestunud, järgnes mitukümmend aastat üsna tavalist elu, mis keerles leiva teenimise ja maise elu väikeste rõõmude ümber. Kuni Maarja poeg Jeesus üles kasvas ja messiana üles astus.

Armsad õed ja vennad, ma ei tea, kas igale inimesele antakse siin elus osaks mingi ebatavaline kogemus. Ja isegi kui antakse, siis tõenäoliselt pole see elamus midagi nii vapustavat kui ingli ilmumine Maarjale. Kuid suuremale osale meist sünnivad väikesed imed, ja me tajume midagi, mis annab lootust, et see paratamatult lõplik maine elu ja hall argipäev ei ole viimane sõna. See lootus sisendab, et igavik on ka meie jaoks olemas.

Advendiaeg ei ole ainult ootuseaeg, vaid see on järelemõtlemise ja vigade parandamise aeg, et end valmistada oma surmatunniks ja Issanda taastulemiseks. Aamen.